

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ambrosius Calepi||nus Bergomates: professor de||uotus
ordinis Eremitarum sancti Au||gustini: Dictionum
latinarum e greco || pariter diriuantiu[m]:
earu[n]de[m]q[ue] interpre||tationu[m] collector ...**

Calepino, Ambrogio

[Wien], 1512

VD16 VD16 C 227

J Ante B

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97871)

Iantha fuit nymphā oceanī et Tethios filia: ut auctor est Hesiodus.

Ianira pe. pro. fuit Oceanī et Tethios filia.

Iapis idis. nomē ppriū etholi q̄ cū ad regionē Venetię venisset oppidū de suo noīe cōdidit a q̄ ea pars vbi tū maū fluiū est iapidis nomē sūpsit Virg. Castella in tumulū et iapidis arua timauit. Hā dicta est iapidia.

Iapetus pe. cor. celi et terre filius: ut inquit Hesiodus. Hunc quidā promethēi patrē fuisse asserūt. De quo Suid. Siue recens tellus seductaq; nuper ab alto Bœcherē cognati retinebat femina celi. Quā sat? Iapeto mixtā fluminalibus vndis. Finxit in effigie modē rātū cuncta deorum.

Iapigis. pe. cor. ventus est Apulia proficiscens q̄ qua si aduersus Eurū flare videt. De hoc Luc. libro. vj. Excipit aduersus cepيروس et Zapygia pindus. Est et Zapyr nomen Dedali filii.

Iapygia Apulia dicta est ab iapyge Dedali filio ut Diogenes et Soli. scribere. Iapygiū dō Salentiorū pmo eorum est. Virg. li. ij. Vinctos garganti condebat iapygis agris. Unde Ser. Iapygia partē esse apulie dixit in qua est mons gargar? qui vīq; in Adriaticā pelagus tendit. Quis metropolis est Hyndusium et Tarenti ciuitas. Hanc regionē Desapiam et Zapygiā et Calabiā et Salentinā multi nominant.

Iason nomē propriū Iasonis filii fratris Pelie Thebesis regis: qui colchos profectus vellus aureū abtulit. De hoc Iulianus et Plodius. Siculus Iatius scripserunt. Quis noīe prima vocalis est. Duid. Quē nisi crudelē non tangit Iasonis etas.

Iasus vnus fuit ex primis argiuorū regibus a quo argiuū Iaside dicitur.

Iapida nunc forū iulii regio italię ab Iapide Bœholi filio qui ad eas oras veniens oppidū de suo noīe cōdidit. A quo ea pars vbi fluius est Timauus iapida cognominata fuit. Virg. li. ij. geor. Castella in tumulū et iapidis arua timauit.

Iasum insula Larię que continet adiacet: cuius incolę magna ex parte victū ex mari captabat cum sterilem regionē haberet. A qua iasus finus: cui? municipis Cerillus fuit. Ex isto fuit Diodorus dialecticus cognoīe Thronus.

Iaspis lapis preciosus. qui a Ili. de greco in latinū viridis gēma interpretat? ias quippe viride πικρισσος gēma. Est enī viridis sicut smaragdus sed crassi coloris. Sunt qui cōponant ex ioy viola et παρ totus: quasi totus sit violaceus.

Iatrolecte latine rectoris medicorū.

Iasiges methanaste populi in Europa q̄ sicut Pto. li. iij. scribit ab oriente habet? Dacia: ab occasu et haurstro germanie partē a septentrione Sarmatiā.

Iapartes fluius qui ut Danti. docet illā terrę partem fecat qui Tanais putabat: quem Demodamas dux? tras cedit et alium esse perdocuit.

I ante B

Iberus pe. pro. fluius hispanie: q̄ apud cātabros oriens p̄ quadraginta passū milia fluit: et in mare balticū exit. Eustachi? ἰβηρ δε οπoσa μοο κασa δε ἰβραο απο βασιλειοσ ο μαυρι μοο απο ἰβηρ eyχαση λοχη μα ο εσθι γυρι α του ευρο του αχου ἰωροσ ηλωρ ἰωρ περι τα γαλαρα και ελλα πολλα λε γει ο αυλοσ ευοσ α θιοσ. Luc. lib. iij. Qui prestat terris infert tibi nomen iberus. Quid iberū declinari potest? fertim q̄ sequit flumē. Et iberi vī cris pe. pro. ut Dicitur. Hæora. Iberi rbdanig potoz Luc. Occurrat iberib? alter. Unde iberia dicta est pars hispanie q̄ intra iberū cūinet. Quis generali vocabulo p̄ hispania capiat. Et iberiā qdā partē vna exteriorē alterā interiorē dixerunt. Hanc

regionē celte gallozū populi relicti sedibus suis habitauere. Cū cōposito ex vtraq; gente noīe Celtiberi appellati sunt: et regio eorum celtiberia. Ab iberia vero iberi et iberes vocati sunt populi hispani. Est et alia regio hoc noīe iuxta pontū intra colchida et armenia venenoz feraz q̄ caucasis montibus circūdat: cuius similiter populi iberi et iberes dicti sunt: a quibus ut Tarro scribit: venerunt q̄ in hispania habitauerunt: et a quibus hispania iberia et fluius hispanie iberus. Et iberus a. um. Virg. lib. ij. Dicitur acu chlamyde et ferrugine clar? iberia. Scribit Diodorus: Iberes populos a pyrenie montibus profectos in asiam sedes posuisse. In ea pars Asię iberia nūcupat. Iberiā regionē mulier captiua sub Cōstantino Heleng filio peruenit ad christianiā fidem ea pudicam traducere vitā et in oratione iugiter p̄sistete.

Iberia regio. vide in dictione iber?: de qua modo.

Iber vel iber cis. syluestris capree genus pnicissimū: ut Diodorus. viij. scribit. De quo et apud Herodotum. Iob r r viij. scribitur. Nūquid nostri tēpus iberi partus? Quidā tamen hoc nomē aspirant.

Ibi aduerbiū loci significat in hoc loco: et pprie dicitur semel loc? monstrat. Ibi dē cū sepi? Virg. Ter fluce? ibidē torq; agens. Ab ibi sūt cōposita: mibi et alibi.

Ibis: avis egypti: que sicut Herodotus scribit duplex est. Altera nigra tota est. Altera Ciconie non ab similibus diuersa in a Ciconia. Hęc rostri adūctate per se partē perluit qua reddi cibozū onera cōsueuerūt et serpentes vesca. De hac Luce. lib. ij. de natu. Velut iberes maximā vim serpentū cōficiūt cum sint aues excellēti gūdis cruribus: conico proceroz rostro: auerunt pestē ab egypto cū volucres anguis ex vastitate Libie vento apyrico inuectas interficiūt atq; cōsumūt et q̄ fit ut ille viuū nec mortuū nec occidit nec odorē mortuū. Ab huius avis similitudine Ibis p̄ inuidio ponitur. Unde Duidius lib. iij. in ibim scripsit.

Ibicus penul. cor. nomen poetę lyrici rbergini apud grecos p̄ clari a quo genus metri dictū est ibicū: sic alterū ab alceo alcaicum.

Ibernia/insula in oceano septentrionali versus occasum prima britanię: sed qua britaniā angustior ab apyrico in bozā porrigitur: cuius partes proles iberiam prospectat. vnde et iberia dicta: in ea nullus anguis videtur nulla apis.

I Ante L

Icarus pe. cor. Dædali Laconū regis filius fuit: pater Denelopes. Propter lib. ij. Icare cecropiū merito iugulate colonis. Hęc etiā icariotus dicitur est. Unde icariotis forma patronymica. Qui. lib. iij. de pō. Dicitur nihil op? est nihil icariotide tela. Icar? etiā dicitur fuit Dædali filius q̄ vna cū patre et creta fugiens fretus alarū fiducia cum vltra patris iussū altius euolasset: solisq; ardore cera qua penne continebantur liquefacta esset: ita ut ab aliis deflueret: decidit in mare qd est inter myconē et gyarū a quo postea icareum mare dictū fuit: dicitur Duid. lib. iij. de trif. Icar? icarias nomini fecit aquas. Preterea icarus: ut Plin. lib. iij. auctor est: mons est in attica regione.

Icaria/insula in cario mari ab icaro Dædali filio dicta: que trecetozū stadiorū ambitū habet. Et in ea Diane tēplū Tauropolū appellatū. Hęc et icarus dicta est aī Doliche vocata. Est inter Sardū et siculū mare.

Icarion fuit nomen seuissimū pyrate.

Icos a Iice. in rhetoricia ponit breuis cōplexio.

Iconū oppidum cappadocie optime olim habitatum: fortunatio: habens regionē. Alterū est in Asia pontica regione apud Trogetē lacū: ut inquit Strabo.

Icon siue econ/latine effigie/ imago et statua ex membris ipis a pictoribus seu statuarijs expressa. Plin. p̄

